

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Pod tíhou sněhu

Severská
krimi
z Aljašky

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Pod
tíhou
sněhu

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Půlnoc opět přichází

Zpěv mrtvých

Pod tíhou sněhu

Připravujeme

Ledový hrob

Pod tíhou sněhu

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 2002

Translation © Hana Láryšová, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-771-9 (pdf)

Pro
Riche Henshawa,
naprosto mimořádného agenta

*Větry se sbírají na severu a dují
bezútěšná mračna přes ztěžklou oblohu,
a mráz zebe do morku kostí, a brzy
větry přinesou jemný a hořký sníh.*

Theodore Roethke

Jedna

Obluda vyskočila na sedadlo sněžného skútru, Kate nastartovala a společně proburácely neprotaženou čtyřicetikilometrovou cestou do Niniltny, pak šest a půl kilometru do městečka duchů Kanuyaq a nahoru po ledové cestě k ředitelství rezervace. Tam Kate sesedla, prodrala se závějemi ke dveřím a maširovala chodbou ke kanceláři Dana O'Briana, kam vešla bez zaklepání, bez vyzvání se posadila a řekla: „Takže. Mohl bys mi doslovně zopakovat, co jsi dneska ráno pověděl Ethanu Int-Houtovi?“

„Ahoj, Kate,“ odpověděl polekaně Dan. „Taky tě rád vidím.“

Obluda v závěsu za Kate štěkla, jednoslabičně, krátce, ostře, vyčítavě. „No dobře, tebe taky rád vidím.“ Otevřel šuplík, vytáhl plátek domácího sušeného losího masa a hodil jí ho. Obluda ho zachytila ještě ve vzduchu, ulehla, čímž zabrala zbytek volného místa na podlaze v Danově kanceláři a vypadala krajně potěšeně.

Avšak Kate nikoliv. „No?“

„Jsem pro ně příliš velký ochránce přírody, Kate.“

Kate seděla velice rovně a toporně. „Příliš velký ochránce přírody pro koho přesně?“

„Pro novou administrativu.“ Dan mávl rukou k mapě Aljašky na zdi za sebou. „Chtějí vrtat v Arktické národní rezervaci. Mají mě zaškatulkovaného jako někoho, kdo si myslí, že to není nejlepší nápad, jaký federální vláda kdy měla, a teď jsou na mě naštvaní všichni od městské radnice v Kaktoviku po ministerstvo vnitra ve Washingtonu. Měla bys vidět ty e-maily, co dostávám. Div že mi nevzplane počítač.“ Pročísl si rukou hustou kštici tuhých rezavých vlasů, které začínaly na spáncích ustupovat, a potom si oběma dlaněmi promnul hranatý obličej s velkýma očima a pihami, které nikdy nevybledly. „Nikdy jsem nechtěl být ničím jiným, než jsem, rangerem na Aljašce. Ale sakra, já nevím. Ministryně ani nenaslouchá vlastním zaměstnancům. Chtějí prostě vrtat. A poohlížíjí se i po Iqaluku.“

„Co prosím?“ promluvila velice jemným hlasem, který zkreslil chrapot způsobený jizvou na jejím hrdle. Obluda přestala žvýkat, nastražila svoje velice vysoké šedé uši a upřela na Kate žlutý zrak.

Mávl rukou. „Nemusíš se strachovat, aspoň ne zatím.“

„O Iqaluk se já strachuju vždycky,“ odpověděla Kate.

„Já vím.“

„Takže tě vyhodili?“

Zašklebil se. „Ne tak úplně. Spíš mi nabídli brzký odchod do důchodu.“ Povzdechl si a znovu řekl: „Já nevím, Kate. Clinton s Gorem měli aspoň nějaké ponětí o životním prostředí, nebo přinejmenším předstírali, že ho mají. Ale tenhle chlap, proboha.“ Odstrčil židli, postavil se a přešel k oknu, kde hleděl na hromadu sněhu na parapetu. „Já nevím,“ zopakoval do třetice a otočil

se zpátky. „Možná nastal čas. Nevím, jestli budu schopný s nimi dělat další čtyři roky, možná osm. Mám odpracovaných třidvacet let. A sakra, možná mají pravdu. Možná je čas na změnu vedení. Nemluvě o úhlu pohledu, protože, do prdele, já už vyšel z módy. Možná musím obrátit list a koupit si malý srub a kus pozemku, najít si nějakou tvoji sestřenicí a usadit se.“

„Jo, a já se možná potřebuju střelit do hlavy,“ odpověděla Kate, „ale to by mě mohlo zabít, tak to asi dělat nebudu.“

Zazubil se, ačkoliv Kate mu ten úsměv úplně nevěřila.

„S kým jsi mluvil? Kdo tě požádal, abys odešel?“

„Dean Wellington. Ředitel z Anchorage. Nejsem jediný. Oni to čistí odshora dolů, Kate.“

„Kdo tě nahradí? Slova ‚pro rozvoj‘ a ‚ranger‘ k sobě jaksi nejdou dohromady.“

Pokrčil rameny. „Kdybych to měl rozhodnout já, nahradil bych se nějakým čerstvým absolventem – nezkušeným, tvárným a snadno ovlivnitelným.“

„Někým, kdo udělá, co od něj chtějí, aniž by pokládal ty otravné otázky typu: ‚Jaké jsou nepříznivé dopady rozsáhlé ropné skvrny na zonální biomy?‘ Aniž by počítal medvědy v populaci, aby zjistil, jestli daný podzim může, či nemůže povolit lov?“

Dan se přestal usmívat a vůbec poprvé vypadal unaveně a na svých devětačtyřicet let. Kate ho takhle ještě nikdy neviděla. „Kdy jsi měl naposledy dovolenou?“ zeptala se.

Znovu si promnul obličej. „Za hranicemi jsem byl v říjnu.“ Spustil ruce a zadíval se na ni. „Rodinná sešlost.“

Odfrkla si. „To není dovolená, to je námezdní služba. Myslíím skutečnou dovolenou – bílý písek, blankytně modré moře,

drinky s papírovými paraplíčky servírované dívkou oděnou v sarongu.“

„Ježíši, já nevím, asi někdy, když jsi ji měla i ty.“

„Já si dovolenou neberu,“ opáčila Kate. „Já hibernuju. Tak kdy?“ Neodpověděl. „Udělej pro mě něco, Dane. Šéfovi neodpovídej. Vezmi si volno a nech mě něco vymyslet.“

„Proč?“

„Proboha!“ Kate se postavila. Obluda polkla zbytek sušeného masa a vyskočila na nohy, mírně přitom mávala hustým ohonem. „Nebudu tady sedět a honit ti ego. Vypadni z města.“

Tentokrát se usmál upřímně. „To je dobře, vzhledem k tomu, že honění mého ega ti moc nejde. Ale nevypadnu, i když mě to naprosto děsí.“

„Proč nevypadneš?“

„Mám holku.“

„A odkdy je to novinka?“

„Ne, Kate, myslím to vážně. Mám holku.“

Odhadovala, kolik megawattů může mít úsměv zářící mu na tváři. „Danieli Patricku O'Briane, ty ses snad zamiloval?“

Rozesmál se. Možná dokonce zčervenal. „Ummm, slovo na L', nestraš mě.“

„Zamiloval?“

„Já nevím. Ale nechci ji opustit.“

„Kdo je to?“

„Servírka z *Roadhousu*. Je skvělá. Kate, nikdy jsem nikoho, jako je ona, nepoznal. Má ráda přírodu, miluje divočinu, horskou turistiku, horská kola a běžky, chce se naučit lézt a příští léto možná zdolá i Velkou Hroudu. A taky je nádherná.“

Odmlčel se. „Jsem přinejmenším o dvacet let starší. Báť jsem se zeptat, kolik jí je. Nevím, co na mně vidí.“

„Jo,“ pravila Kate, „o to se neboj. Já to vím.“

Mírně stydlivě se uculil. „Odpoledne do *Roadhousu* zajedu. Představím vás. A koupím ti drink?“

„To si piš. Uvidíme se tam.“ Zastavila se a zadívala se na něj ode dveří. Jiskra v jeho oku a taky dolíčky ve tvářích ji uklidnily, takže se otočila a odešla. Obluda ji následovala a mávala přitom svým vznešeným ohonem jako praporem přátelství.

Úsměv mu zůstal, i když osaměl. Měl pocit, jako by kolem něj zuřila bitva, a jestli se nemýlil, právě dorazily posily.

Inu, jestliže se za něj budou rvát jeho přátelé – a zdálo se, že přeci jen nějaké má –, nemohl zůstat pozadu.

Jeho úsměv se ještě rozšířil. A věděl přesně, koho povolal do první linie. Postavil se a sáhl pro svou zimní parku.

Cestou dolů Kate uvažovala nad vším, co mohla Danovi odpovědět. Že byl šéfem rangerů osmnáct let, sám se vypracoval v potravinovém řetězci rezervace až na špici, zatímco bojoval s aligátory na Floridě a vulkány na Havaji. Že krysy z rezervace ho znaly a věřily mu jako žádný obyvatel Aljašky jinému federálnímu rangerovi nikdy nevěřil. Losi a medvědi hnědí i černí se jí pravidelně procházeli po dvorku a stáda karibu neochvějně migrovala přes planinu a nikdo v rezervaci, kdo uměl střílet, ani jeho rodina či přátelé, během služby Dana O'Briana netrpěl hladu.

Že Dan O'Brian zvládl, a občas levou zadní, udržovat zdravou populaci každého druhu divoké zvěře od syslů pod zemí po orly nad hlavou a dokázal si přitom nezneprátenit krysy z rezervace, jak domorodé, tak bílé, staré mazáky či zelenáče, samozásobitele

i lovce vysoké, lidi, co rybařili pro obživu, sportovní rybáře i ty komerční, a navíc ho nikdo ani nepostřelil, vlastně na něj téměř nestříleli, což byl sám o sobě znamenitý úspěch. Kdyby to převzal nějaký nováček, kterého by ovládala současná administrativa, rezervace by začala chátrat a divoká zvěř by to odnesla jako první. Mac Devlin by si tam přifrčel se svojí D-9 a v honbě za zlatou žílou by začal rovnat hory se zemí a přehrazovat řeky. Dick Nickel by začal do vesnice lifrovat sportovní rybáře charterovým letem v 737. John Letourneau by přivázel evropské lovce zvěře v 747, pokud už to nedělal. Dan O'Brian byl pouze prstem na díře v přehradní hrázi, ovšem docela zásadním.

A kromě toho, kdyby odešel, stýskalo by se jí.

Zastavila se v Niniltně, kde si promluvila s tetou Vi, která si ji bedlivě vyposlechla a nakláněla přitom hlavu na stranu jako ptáček. „Začnu volat,“ řekla a hrdě vytáhla mobilní telefon. Byl limetkově zelený a průhledný.

Kate ucouvla, jako by narazila na chřestýše západního. „Super, teto. Teď si zajdu promluvit s Billym. A možná pojedu do Anchorage.“

„Někoho tam znáš?“

„Seznámím se.“

Teta Vi se zazubila, a to zlo v jejím úsměvu hrálo Kate u srdce celou cestu do kanceláří vedení domorodé asociace Niniltny. Když vešla k Billymu, dotyčný vzhlédl a řekl: „Skoro jsem unikl.“

Kate byla v rezervaci a napříč Aljaškou známá pro mnoho věcí, ovšem jemné lichotky to nebyly. „Slyšel jsi o Danu O'Brianovi?“

„Ne.“

Pověděla mu to. A jako pádný důkaz dodala: „Dan tvrdí, že federálové chtějí taky prodávat licence na průzkumné vrty v Iqaluku, Billy. Potřebujeme ho.“

Billy se zamračil, ale mlčel.

Kate nevěřicně pronesla: „Neříkej mi, že je chceš nechat vrtat v Iqaluku!“

„Lidi by měli práci, Kate.“

„Z nás nikdo! Tady nikdo těžít ropu neumí!“

„Mohli by se to naučit. Mohli bychom si to dát do podmínek licenčních smluv.“

Na špičce jazyka ji zašimrala peprná odpověď. Nevěděla jak, ale zvládla ji potlačit. „V tom případě,“ bojovala o sebekontrolu, „by ses měl raději ujistit, že budeme mít nejvyššího mluvčího federálů v rezervaci na své straně.“

Zamračil se. „Co chceš, abych udělal?“

„Chceš krotit nového rangersa? Někoho, kdo bude pronásledovat nezákonné usedlíky, i když tady zakotvili už před dvaceti lety? Někoho, kdo nepozná losa od karibu a neodvrátí pohled ve chvíli, kdy něčí děcko něco skolí po konci sezony? Někoho, kdo tady zakáže rybolov, protože lobbisti za sportovní rybáře byli hlasitější a měli naditější peněženku než lobbisti za komerční rybáře?“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Já budu bojovat proti jakékoliv industrializaci v Iqaluku, Billy, tedy kromě smluv na těžbu dřeva, které jsme už podepsali, ale jestli se rozhodneš povolit těžbu nerostných surovin a uspěješ, pro nás všechny bude lepší mít tam Dana, který nás zná a zná naše způsoby, než nějakého blbce s diplomem tak novým, že mu na něm ještě neuschl inkoust. Dan aspoň naslouchá starším ohledně lososích tahů. A díky němu se dnes do průlivu

vracejí tuleni.“ Znovu se odmlčela. „Ty víš, že žádného nováčka krotit nechceš.“

„Inu,“ podotkl Bill s defenzivním výrazem v obličeji kula-tém jako měsíc. Na tohle existovala jediná správná odpověď a oba to moc dobře věděli. „Ne.“

„Tak dobře. Zavolej každému, koho znáš v Juneau, a pak začni obvolávat Washington. Domorodá asociace v Niniltně má lobbistu, ne?“

„To ano.“

„Zavolej tam a pověz mu, že domorodá asociace v Niniltně, největší soukromý vlastník půdy v rezervaci, má dobrý pracovní vztah se současným šéfem rangerů a že bys hrozně nerad viděl nějakou změnu. Vlastně by ti to vadilo tak moc, že by se jakýkoliv nový ranger dosazený na jeho místo velice pravděpodobně setkal s hlubokou nelibostí a možná taky aktivním odporem. Nemůžeš se zaručit za jeho nebo její bezpečnost. Zmiň se o kolomazi a peří.“

Billy se rozesmál. Kate na něho hleděla. Billymu zmrzl úsměv. Co Kate Shugaková postrádala v jemných způsobech, to více než vynahrazovala silou osobnosti. Navíc byl Billy především chytrý politik a moc dobře věděl, jak by krysy z rezervace volily v případě, kdyby Dan O'Brian opustil úřad. Odkášlal si a sáhl po telefonu.

Kate udělala ještě pár dalších zastávek a promluvila si se staršími z vesnice. Jejich odpovědi ji více než potěšily. Podraz jednoho z nás a podrazíš všechny a Dan byl krysou z rezervace dost dlouho na to, aby ho brali za svého. Obluda na skútru za ní zavětrila, jako by vycítila její emoce, a olízla Kate tvář, až jí

málem shodila pletenou červenou čepku, kterou měla Kate přetaženou přes uši.

Cestou do *Roadhousu* pocítila vnuknutí inspirace a osm kilometrů před cílem odbočila na cestu vedoucí k řece, v tomhle místě vzdálené zhruba kilometr a půl od silnice. Vedle úzké cesty stály v hustém porostu blízko u sebe vysoké jedle a sníh dosahoval až k jejich spodním větvím a blízko břehu se hluboko propadal. Nesklouznout do těch závějí dalo zabrat, a když se to Kate podruhé povedlo jen těsně, Obluda se rozhodla, že raději sesedne a zbytek dojde pěšky. Kate zpomalila na stejnou rychlost a přemýšlela nad mužem, kterého jela navštívit.

John Letourneau žil u řeky Kanuyaq zhruba kilometr a půl po proudu od Niniltny. Jeho domovem byla obrovská chata postavená z oloupaných smrkových kmenů, jejíž stěnu souběžnou s řekou tvořilo téměř výhradně sklo. Díky vlastnímu odpadnímu systému měl splachovací toalety. A díky vlastní studně tekoucí vodu. Díky generátoru pak elektrická světla.

Do jednolůžkových pokojů, všech s vlastní koupelnou, se vešlo dvacet lidí, což bylo pro sezonu maximum. Sezona začínala na konci června, kdy sladkou vodou připlouvali čavyčové, a končila v půlce října se závěrem lovecké sezony. Někdy kolem tání probíhala mini sezona, kdy se budili medvědi, jejichž srst celou zimu, zatímco hibernovali, rostla a měla tak nejlepší kvalitu. Uvažoval, že uspořádá druhou mini sezonu v lednu, aby využil hojnosti stád karibu kolem Kanuyaqu.

Průvodce Letourneau, a. s. nabízel vzrušení z lovu a uspokojení ze zabíjení, výlet do prapůvodní minulosti, kde se muži mohli spojit se svým vnitřním lovcem, jenž si večeri obstarával holýma rukama – a ráží 30.06 – a kořist nosil triumfálně

domů, kde ho odměnili nejlepším místem u ohně a nejvybranějšími kousky masa. Nemluvě o právu volby té nejhezčí panny v okolí.

Mladé panny sice John dodat nemohl, ale občas se mezi jeho lovci ženy vyskytovaly. Nemohl je z toho vynechat, protože v dopisech se ne vždy prokázalo, kdo je muž a kdo žena, a dokud jim procházely kreditky i šeky, bylo mu to jedno. Ovšem to neznamenal, že by jim prokazoval nějaké úlevy, musely držet krok s ostatními a nefňukat. Co se ovšem fňukání týkalo, častěji se objevovalo u jeho mužských klientů, ne že by to někdy někomu přiznal nahlas. Především u těch, kteří si mysleli, že mají zálesáctví v malíčku, protože si nakoupili oblečení ve specializovaném obchodě.

Dělalo mu velkou radost – Kate si pomyslela, že možná až moc velkou radost – jim na jejich náklady ukázat, že tomu tak není.

Nikdy ho neslyšela zajít tak daleko, že by řekl, že se tomu věnuje proto, aby z chlapců udělal chlapy. Ale nepopíral, že tomu tak občas skutečně bylo. Dobře je ubytoval, dobře je krmil a proháněl jejich zadky po celé tajze. Většinu nocí se vraceli do horké sprchy a měkké postele, a občas, jestliže to daná společnost dovolila, v té posteli měli taky ženu. Sám se takové zábavě taky nebránil. Ovšem žádné hlasité večírky, žádný chlast a všichni se museli chovat slušně a k ženám ve společnosti jako k dámám, jinak seděli v příštím letadle domů.

Jeho klienti se většinou vraceli aspoň s jednou trofejí, a ti chytří si brávali taky maso. Pokud ho nechtěli, předal ho starším v rezervaci, protože moc dobře chápal, jak důležité jsou dobré vztahy se sousedy. Po domorodé asociaci v Niniltně byl

zřejmě největším místním plátcem daní, a platil všechno a včas.

Byl tady od šedesátých let. Začínal jako rybář v Cordově, naučil se létat a pořídil si usedlost na Kanuyaqu. V časopise *Pole & Řeka* začal dávat inzeráty na pořádání rybářských a průvodcovských zájezdů v roce 1965, tenkrát se u něj kempovalo ve stanech. Chatu postavil v roce 1969 – za hotovost – a od té doby jeho příjem nikdy nevyschl.

Žil sám. Jeho kuchař přijížděl s prvními lososy a odjížděl s posledním losím paroží. Stejně tak uklízečky, hlídač, zahradník a lodník. V zimě si vařil a stlal sám a zbytek času trávil pokládáním pastí na bobry, norky a kuny a konzervoval jejich kůže pro každoroční únorovou aukci ve *Fur Rendezvous* v Anchorage.

S náboženstvím si příliš nezavdal. Trochu pil, především tvrdý alkohol. Pravidelně si dojížděl pro zásilky na poštu a trávil u Bernieho dostatek času na to, aby díky místním tamtamům věděl, co se kde šustne, a vyhnul se nálepce poustevníka. Jeli-kož si neuměl najít přátele, byly jeho zimy osamělé. Kate měla takový dojem, že důstojnost a pověst bez poskvrnky byly pro Johna Letourneaua to nejdůležitější, a proto se nezabýval ničím tak komplikovaným, jako byly vztahy.

Zastavila u verandy, kde ještě několikrát zbytečně protúrovala motor, aby ho na sebe upozornila. Než vyšla schody, čekal ji ve dveřích. „Kate,“ řekl.

„Johne,“ opáčila. Obluda si za ní schválně kýchl, aby si získala pozornost. Kate se na ni otočila a spatřila, že její žlutý pohled žadoní o nějakou tu zábavu. „Může si můj pes něco ulovit?“

„Dej jí volno.“

„Díky. Běž,“ řekla Obludě a Obluda vystřelila a přeletěla sních jako obrovský šíp, s hlavou dole, ocasem svěšeným a nohama nataženými tak, až se zdály dvakrát delší.

„Budu mít sakra štěstí, jestli ještě letos uvidím nějakého bělokura,“ okomentoval John, zatímco zavíral dveře. „Kávu?“

„Jistě.“

Přinesl z kuchyně karafu spolu s talířem lineckých sušenek. Konverzace se omezila výhradně na „prosím“ a „děkuji“, dokud Kate neobsloužil a neposadil se naproti ní v obývacím pokoji ve vzdálenosti, která sice nevyžadovala konverzaci zvýšeným hlasem, ale moc tomu nescházelo. Vnitřní vybavení chaty svědčilo o mužské ruce, bylo střídme, přesto luxusní s koberečky z ovčí kůže, pohovkou a křesly z hnědé kůže, na stěnách visely hlavy každého živého tvora v rezervaci. Dům byl velký, ale nikdo další tu nežil.

Kate nepřipadalo, že by uvnitř žil vůbec někdo, ale k Johnovi se to hodilo. Byl vysoký, měl lví hřívu opečovávaných bílých vlasů sčesaných z širokého a klamně vlídného čela. Vypadal, jako by se právě chystal předat kamenné desky s příkázáními. Taký postavu si udržel, měl široká ramena nad úzkým pasem a štíhlými boky a dlouhé, vychrtlé nohy oděné do vybledlých rovných džínů doplněných o tmavě červenou kostkovanou košili a bílé tričko. Ještě nedosáhl věku, kdy by se začal hrbit, a pohyboval se stále svižným a jistým krokem. Měl obrovské ruce, takže velký hrnek v jeho mozolnaté, popraskané a zjizvené dlani vypadal jako náprstek. Jeho čelist přecházela do velice pevné brady, měl tenké rty, úzký, vysoko postavený nos a tmavé oči, které se do člověka přímo vpalovaly. Teď je na ni upíral. „Co pro tebe můžu udělat, Kate?“ zeptal se. „Předpokládám, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu.“

Jelikož měla společenské kecy nerada stejně jako on, s úlevou jeho úvod do konverzace uvítala. „Hádáš správně. Jde o Dana O'Briana.“

Johnův výraz se vždycky dal přečíst jen velice obtížně – nepřístupný, bez reakce –, jako by se vůbec nenacházel v místnosti, když s ním člověk mluvil. „Co s ním?“

„Slyšel jsi, že se ho snaží dostat do předčasného důchodu?“

„Ne.“ Napil se kávy. „To jsem neslyšel.“

„Státní správa hodlá pozměnit skladbu svých rangerů.“

Vzal si sušenku a prohlížel si ji. „Nemůžu říct, že bych s nimi nesouhlasil.“

Usmála se. „No tak, Johne,“ pobídla ho a opřela se do křesla. „Teď se ti daří skvěle. Jste s Demetrim v rezervaci jediní průvodci s licenci na vysokou. Máte výsadní právo. A Dan to tak milerád nechá.“

Mlčel.

Kate pokračovala. „Navíc ho známe a on zná nás. Co když zase budou chtít vrtat v Iqaluku?“

„Chtějí?“

„Jsou v Arktické národní rezervaci. Jestli začnou vrtat tam, budou chtít vrtat i jinde a Iqaluk je jedním z mála míst ve státě, kde už bývalo ziskové ropné pole.“

„Před padesáti lety.“

„Ale i tak. Můžou se snažit dokázat, že je tam toho víc. Co bude potom? Já ti to povím. Přesunou tam veškeré svoje vybavení a buď ropu najdou, nebo ne. Jestli ji nenajdou, stejně nám tam nadělají pěkný binec a my budeme jenom doufat, že to nepodělá migrační systém stád a nezasviní vodu lososům. Jestli ropu najdou, jsme v háji na dlouho. Obojí se dá nejlépe řešit jedině s chlápkem,

který tady už dvacet let slouží. On zná nás a my známe jeho. On nám skutečně naslouchá, když mu říkáme, že je potřeba zredukovat množství ryb v Kanuyaqu, protože se přes rybáře dostává příliš mnoho lososů a kazí to rovnováhu v místech tření.“

Usmál se, jen mírně a dlouho mu to nevydrželo. „Jsi velice výmluvná.“

Namočila si sušenku do kávy. „Díky.“

„Co chceš ode mě?“

Polkla. „Ubytováváš tady spoustu důležitých lidí, Johne, mocných a vlivných. Jak si vzpomínám, jednou či dvakrát tady byl guvernér. Stejně tak i oba senátoři a náš jediný poslanec. Nemluv o polovině zákonodárného sboru a bývalých guvernéřů, jejichž výčet sahá až do období teritoria. Zavolej jim a požádej je, aby se za Dana přimluvili.“

Mlčel. Byl v tom moc dobrý.

Kate chtěla, aby jí to slíbil. „Je to v tvém nejlepším zájmu, Johne.“

„Možná,“ odpověděl. „Možná ne.“

Zmateně se na něho zadívala. „Proč by nebylo?“ Pátrala v paměti po jakékoliv zmínce o rozepři mezi šéfem rangerů a průvodcem, ale její snaha vyšla naprázdno.

„To je osobní,“ ohromil ji. Postavil se. „Je to všechno? Protože jsem se akorát chystal ven, když jsi přijela.“

Odložila stále napůl plný hrnek i napůl sněženou sušenku a zvedla se. „Jasně. Díky, žeš mě vyslechl. Popřemýšláš o tom?“

„Popřemýšlím o tom.“

Osobní? uvažovala cestou od chaty. John Letourneau měl cosi „osobního“ s Danem O'Brianem?

Byla si celkem jistá, že právě došlo k mírnému zemětřesení.

Roadhouse, velká obdélníková budova s plechovým obkladem, plechovou střechou a satelitní anténou v jednom rohu, byl naraný k prasknutí až po obnažené krokve, což býval ostatně den po Vánocích vždycky. Lidé z celé rezervace se sjeli, aby se pochlubili dárky, zapili fakt, že žádné nedostali, a všeobecně se zotavili z předávkování rodinou. Dandy Mike tancoval líčko na líčko s nějakou mladinkou kráskou, ale jak se Kate proplétala davem, mrkl na ni. Bobby a Dinah se usadili v jednom rohu, malá Katja v Bobbyho klíně zářila v jasně růžovém manšestrovém *kuspuku* lemovaném vlnovkovou stužkou a rosomákem, což zapříčinilo, že Kate na chvíli změnila kurz. Katja uviděla Kate přicházet, a jakmile byla v dostřelu, přitáhla svoje buclaté nožky pod sebe, odrazila se a v letu přistála Kate na hrudi.

Kate se při tom útoku málem skácela.

„Shugaková!“ zařval Bobby. „Musím s tebou mluvit, sedni si a odfrkni si!“

Kate dostala uslintané pusinky od Katji a s její matkou, éterickou blondýnkou, si vyměnila široký úsměv. „Čau, Dinah.“

„Čau, Kate.“

Došla k nim neznámá světlovláska s nebesky modrýma očima a s postavou, kterou by novinoví redaktoři nazvali jako dobře živenou, a zkoumavě se na Kate zadívala. „Co ti můžu přinést?“

„Kate, znáš Christie Turnerovou?“

Aha, pomyslela si Kate. „Ještě se neznáme, ale už jsem o ní slyšela.“

Christie nakrčila jedno obočí. „Vážně?“

Kate se zazubila. „Právě se vracím z velitelství rezervace.“

Christie sklonila hlavu a v šeru se zdálo, že se červená. V koutcích úst se jí zachvěl stydlivý úsměv. „Aha.“ To je skoro jako z učebnice, pomyslela si Kate, a sledovala, jak se Christie uklidňuje a vrací ke svým povinnostem „Můžu ti přinést pití?“

Rezervace byla uprostřed zimy jako poušť, vycucala člověku z těla každou kapku vody, popraskaly mu rty, vyrašily záděry a dostal neuhasitelnou žízeň po čemkoliv tekutém. „Perlivou vodu s limetkou. Do velké sklenice.“

Z jukeboxu začal hrát Ben E. King. „Hlídáš,“ řekl Bobby Kate a popadl Dinah za ruku, zatímco si to s vozíčkem namířil na taneční parket.

„Ta-tí! Ta-tí!“

„Nejdřív musíš vyrůst,“ odpověděla jí Kate.

Mandy s Chickem trsali ostošest. Starý Sam sledoval zápas v televizi a komentoval, jelikož byl vypnutý zvuk. „Kde je obrana? Kde je sakra obrana? Kriste na poníkovi, klidně mu přihraj, proč mu na ten balon nedáš rovnou taky mašli!“ První nazarejská kongregace sestávající ze tří farníků a jednoho duchovního se modlila v rohu. Kolem jednoho ze stolů se hrbila skupinka hráčů Monopolů a nevěnovali pozornost ničemu, co se netýkalo nákupu majetku, zisku domů a vybírání nájmu, dokonce ani Sally Forrestové s Genem Mayem, kteří si to téměř rozdávali u vedlejšího stolu.

Takový normální večer u Bernieho.

„Kaaaj-táh,“ řekla Katja.

„To jsem já,“ odpověděla jí Kate a otřela se o ni nosem po eskymácku.

Katja se nebezpečně vyklonila a zatahala Obludu za ucho. „Ooobuda,“ řekla Katja.

Obluda to strpěla, při tomto útoku na svou důstojnost vypadala rezignovaně.

Píseň skončila a Bobby s Dinah se vrátili ke stolu. Bobby se na Kate chlípně zazubil. „Nechtěla by sis nechat Katju přes noc?“

„Bobby!“ Dinah pleskla svého manžela beze špetky upřímnosti. „Nezlob.“

„Proč? To vůbec není zábava,“ odpověděl a políbil ji se směsicí vášně a přesvědčování, jež zahrnovalo jisté množství hrubého zacházení, ovšem nadšeně přijímaného. Sally a Gene se s těmito dvěma nemohli vůbec rovnat.

„Prokrista,“ pravila Kate, „dejte si pohov.“ Usadila si Katju na bok a vydala se k baru. Bernie se zbytkem vlasů svázaných do culíku a inteligentníma očima stejného hnědého odstínu posazenýma hluboko ve štíhlém obličejí už na ni čekal s proužkem sušeného hovězího a Kateinou vodou. Obluda za hovězí zaplatila štědrým olíznutím a usadila se Kate u nohou, kde si všichni dávali dobrý pozor, aby na ni nešlápli.

Toho odpoledne bylo plno, lidé klábosili a smáli se, vzduchem se nesla hlasitá hudba, kouř, cinkání sklenic, otevírání zátek a šumění perlivé vody. Bernie se neustále pohyboval, šup sem, šup tam za barem, jako by bruslil, roznášel pivo, vodku s džusem, koktejly *Red Hot*, *Rusty Nail* a *Salty Dog* pro jeden zbytečně riskující stůl, *Long Island* všem okolo, přičemž jakmile je před někoho položil, okamžitě mu zabavil klíčky od auta a určil starého Sama a jeho pickup jako odvoz domů. Starý Sam se tvářil jako mučedník, ale šťastnou náhodou žili všichni v Niniltně, tudíž svůj úkol přijal jen s minimálním mručením. Bernie se vrátil a Kate, která mezitím skládala pro

Katju brčka do prapodivných tvarů, mu řekla: „Slyšel jsi o Danu O'Brianovi?“

„Co s Danem O'Brianem?“ ozval se hluboký hlas a Kate se rozhlédla a uviděla, jak se nad ní tyčí zástupce Aljašské státní policie Jim Chopin. I kdyby chtěl, nemohl se nad ní netyčit, samozřejmě, měřil metr osmdesát osm a ona sto padesát dva, ale neměla ráda, když se nad ní kdokoli tyčil, a taky mu to dala jasně najevo.

Muže slabšího charakteru by tím dokázala zastrašit. Jim si přivlastnil stoličku vedle Kate a usadil se dost blízko na to, aby se o ni přitom otřel rukávem. Obluda se při nejbližší příležitosti, což bylo ihned, zvedla a vyskočila mu předními tlapami na stehna a nechala se rázně poškrábat za ušima s výrazem blaženosti ve tváři, který Kate zhodnotila jako extrémní. Katja řekla: „Jii-iiim!“ a přeskočila ke svému dalšímu oblíbenému člověku. Policista ji chytil jako hráč v poli přihrávku a posadil si ji do klína. „Co takhle colu, Bernie? A pro moji holku *Shirley Temple*.“ Potom se Jim obrátil na Kate. „O co jde s Danem O'Brianem?“

Kate se naježila. „Co je ti do toho?“

Starý Sam sedící vedle Jima z druhé strany se zadíval do hlubin svého piva a zavrtěl hlavou. Bernie obrátil oči ke stropu, ale jedině proto, že se na něho Kate nedívala. Jim se stále tvářil nevyzpytatelně, ačkoliv přimhouřil své modré oči.

„Snaží se ho přinutit k dřívějšímu odchodu do důchodu,“ řekla zdráhavě. „Nová státní správa si tam chce dosadit vlastní lidi.“

„A tebe nenapadlo, že by mě to mohlo zajímat?“ Jim si stáhl kšiltovku a pročísl husté, pečlivě zastřižené blond vlasy. „Já tady taky žiju, Kate. A pracuju a s Danem O'Brianem se mi